



Turen går til Sydfrankrig

Hvordan finder man sig til rette i et land, hvor man ikke kan sproget, intet job har, og i øvrigt for første gang skal prøve at bo ude, uden forældre til at guide dig frem? Det er et eventyr, jeg, Marie, og min kæreste, Emil, har bevæget os ud i for de næste tre måneder.



Hvem er vi?

Vi er et ungt rejselystent par på 21 og 22 år, som er nysgerrige på verden og på de mennesker, der bor i den. Vi lægger begge stor værdi i at tilegne os ny viden, både fagligt og personligt, og

vi søger aktivt oplevelser, der udvider vores forståelse af verden og de mennesker, vi møder.

Emil har siden starten af sit første sabbatår været selvstændig med sit eget marketingbureau, hvor han hjælper virksomheder, der sælger sin viden online, med at få flere kunder i deres forretning. Han arbejder primært fra sin computer og kan derfor tage sit arbejde med sig under armen, så længe han ender et sted med stabil internetforbindelse. Emil er aktiv og har for nylig fået øjnene op for cykelsporten, så han har naturligvis medbragt sin cykel til sportens mekka.

Emil og jeg har i løbet af de sidste to år været på flere ferier samt længerevarende rejser sammen, og hver for sig.

Imellem ferier og rejser har jeg jongleret flere jobs i både hverdage og weekender og har efterhånden fået opbygget et bredt og stærkt CV. Jeg har dog primært brugt min tid som pædagogmedhjælper i et børnehus, som tjener på en restaurant, og som butiksassistent i et bageri.

Når jeg ikke bruger tiden på at rejse, eller på at drømme om de næste rejser, nyder jeg at være i sociale lag og bruger meget af min tid på at pleje mine nuværende relationer, men også på at bygge og opsøge nye.

Hvorfor tog vi beslutningen om at rejse udenlands?

Vi er begge beriget med gode jobs og fantastiske relationer i Danmark, så hvorfor egentlig pakke kufferterne og rejse til et land, som vi ikke ved ret meget om, og hvor usikkerhe-

der er større end den tryghed, vi har derhjemme?

Både Emil og jeg oplevede en form for rastløshed, som på sin vis er meget karakteristisk for jævnaldrende unge mennesker - et behov for at frigøre sig, udforske livet på egen hånd og skabe sin egen hverdag. Min rastløshed kommer til udtryk i form af udrejselængsel og et behov for at opleve noget nyt. Når Emil bliver rastløs, har han lyst til at udfordre og dygtiggøre sig selv ved at prøve noget nyt. En kombination, der rimer på eventyrlyst. Beslutningen om at flytte til et andet land var spontan, men hverken fremmet eller svær for os. Vi skulle blot finde ud af, hvor den næste rejse skulle gå hen.

Hvorfor Sydfrankrig?

Planlægningen af denne oplevelse er sket med tanke på, at vi har en bagkant med en skiferie i februar, og at jeg rejser på backpackingtur til Sydamerika i marts. Vores ønske var derfor, at jeg kunne finde et job, hvor arbejdsmarkedet kunne fungere som en vej til kulturel forståelse og tilpasning, men også give mig mulighed for at spare lidt op - eller nogenlunde få økonomien til at balancere mellem udgifter og indtægter. Med henblik på, at jeg skulle have mulighed for en indkomst, blev det klart, at et land i Europa ville være det mest ideelle.

Vallauris





Markedshallen i Antibes - Sjovt fordi jeg her har fanget et billede af "en ægte franskmand", en cigaret, baret og masser af ost



Emil har tidligere boet en måned i Cap d'Ail, hvor jeg besøgte ham, og her faldt vi fuldstændig pladask for den sydfranske charme. Vi blev særligt draget af ideen om at leve et sted, hvor havet og bjergene, storbyliv og glamour samt mindre lokale og meget autentiske byer alt sammen kan være en del af vores hverdag.

En helt fantastisk mulighed bød sig, og vi fik lov til at leje en lejlighed midt i charmerende Vallauris. Ikke langt fra storslåede og smukke Cannes, den hyggelige havneby Golfe-Juan eller fortryllende og stemningsfulde Antibes.

En rejse med et formål

Lotte Tegner Freddie, en af de fantastiske kvinder fra verdensdamerne, giver et råd til podcasten "Mit Yngre Jeg": Gå all-in og rejs! Det er en gave at lære andres livsformer, kultur og sprog at kende.

En mentalitet og et råd, som ræsonnerer særligt i mig. Jeg tror på, at jeg bliver et større og mere fuldkomment menneske af at sætte mig i andres sted, men også af at øve mig i, at tilpasse mig nye rammer og finde egne rutiner i disse nye omstændigheder.

Jeg ønsker og håber inderligt, at denne rejse vil berige mig med nye relationer, en forståelse for franskmændenes kultur, mentalitet og måde at leve på, samt minder og oplevelser, som jeg med glæde vil kunne se tilbage på, når jeg rejser herfra igen - selvfølgelig med det i mente, at jeg selv er den største faktor i at få dette til at lykkes.

Selvom en tidsramme på tre måneder måske er at presse citronen i forhold til at kunne indfri disse drømme og forventninger, tror jeg på, at evnen til at kunne forsones sig med det ukendte, også selvom det ikke er under de mest optimale forhold - manglende sprogegenskaber og et kort tidsvindue, styrker min rummelighed, nysgerrighed og ikke mindst troen på mig selv om mine egne evner. Carpe diem! Og så skal det hele nok ordne sig.

Forventninger og drømme møder realiteten

Nu har vi tilbragt to uger i dette fantastiske område og er på mange måder blevet overrasket, både på godt og ondt.

Det er ikke nogen hemmelighed, at de forventninger, der er gået forud for rejsen, har lænet sig op ad en romantisk idé om at opleve den franske charme helt tæt på, måske endda som medarbejder

Marie søger jobs/afleverer ansøgninger - her i Cannes



på en fortovscafé midt i Antibes eller Cannes. Det viser sig dog at være sværere at virkeliggøre denne drøm, når man som jeg kun besidder et beskedent fransk ordforråd. For hvordan videreformidler jeg mine kompetencer og færdigheder, når jeg ikke kan sproget? Måske havde jeg en naiv idé om, at Cannes var en international by, og at sprogbarrieren derfor ikke ville have så stor betydning. Vi er rejst hertil i lavsæsonen, og det har både sine fordele og ulemper. Der er ikke lige så mange turister, derfor er butikkerne og caféerne afhængige af deres fransktalende kunder, og selvfølgelig foretrækker de derfor personale, som kan kommunikere med dem. Så i virkeligheden havde det været mest ideelt for os at rejse hertil i højsæsonen, hvis vi kun tænker på muligheden for at få et job.



På Antikmarked i Antibes

Til gengæld betyder lavsæsonen, at vi kommer tættere på lokalbefolkningen og deres hverdag, fordi det primært er dem, og ikke turister, vi møder. Netop det har stor betydning for os, fordi det giver os en bedre chance for at indleve os i deres levemåde.

At være bosiddende i Vallauris, som er en mindre by, har udvidet vores horisont i forhold til, hvor mange skønne byer der ellers findes i det sydlige Frankrig, og som ikke ligger længere end en bus- eller togtur væk. Vi nyder den frihed, det giver os, at vi har mulighed for at komme derhen, hvor vi vil, også selvom vi ikke har bil.

Hvem og hvad har vi mødt

Vi er indtil videre kun blevet positivt overraskede hvad angår det franske samfund. Hjemmefra blev vi oprustet med fordomme om franskmændene: at de er reserverede og arrogante og, at de nægter at tale andet end fransk, men heldigvis er vi blevet godt og grundigt modbevist. Vi oplever det franske folkefærd som venlige

og hjælpsomme, og selvom deres engelskkundskaber ikke er prangende, forsøger de at gøre sig forståelige, og de lærer gerne fra sig af det franske sprog.

Samtidig med, at vi dag for dag får modbevist fordomme, er vi også blevet overraskede over, hvor virkelighedsnært billedet af den stereotype

franskmænd er. Den passionerede, livsnydende og kindkysende franskmænd med et baguette under armen og en cigaret mellem fingrene findes ikke kun i film. Franskmændene er et folkefærd som på mange måder passer ind i den romantiske fortælleramme, og det er vi i den grad begejstrede over.

Folkefærdet er dog ikke det eneste, der begejstrer os ved Sydfrankrig. At synet af åbent hav og bjerge, der tårner sig op langs kysten, så hurtigt kan blive et hverdagssyn, er helt fantastisk. Sydfrankrig har bjergene, havet, glamourøse storbyer og hyggelige provinsbyer. Hvad mere kan man ønske sig?

Vi er helt vildt spændte på, hvad de næste par måneder vil bringe os og vi glæder os til, forhåbentlig at komme ind under huden på franskmændene og deres fantastiske kultur.

La vie est belle - især i Sydfrankrig.



Vallauris

